ZL:

בא א ב ג מיי' פ" מהלי שותפין הלי

ממג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' קעו סעיף ה: בב ד ה מיי' פי"ז מ ד ה מיי׳ פי״ו מהלי אישות הלי א סמג עשין מח טוש"ע אה"ע

קימן לו סעי׳ טו: בג ו מיי׳ שם הלי :טוש"ע שם סעיף יו

תוםפות רי"ד

שהטילו לכיס זה ק' וזה ר' השכר לאמצע פי' לא יחלוקו השכר לפי המעות אלא כך נוטל זה כמו זה שיש רוי אדח שחריפיח מפני שהוסיף זה להטיל מעותיו יותר או שמא מפני אהבתו לא חיישי הילכך כ"ז שלא פרשו אלא הרויחו בסתם חולקיז אך אם פי׳ ליטול כ״א . לפי מעוחיו הכל כפי מילתיה דשמואל בשור לחרישה ועומד לחרישה . . הוי הכל לאמצע וכז נמי להשתכר בהן והותירו כיון שהשכר מובדל מן הקרן השכר לאמצע אנ (ועומד לטביחה (ועומד) (ועומד).... [ולקחו] לחרישה זה נוטל לפי מעוחיו ייד נוסקחון לחרישה זה נוסל לפי מעותיו וזה נוטל לפי מעותיו פי׳ שהשכר עומד על הקרן כל אחד ואחד לוקח קרנו וכ״ש אם לקחוהו מתחלה לטריחה או את הוו עולית לטביוווו או אם קנו עגלים לגדלן שכ"א הוא נוטל לפי מעותיו. ור"ה אמר אפי׳ שור לחרישה וטומד פי' אע"פ שהשכר עומד על הקרן אם היו עתידים לחלקו לאיבריו ולהוליך כ"א הבשר לביתו היי ווטליז לפי המעוח ארל שיותירו במעות נמצא שהריוח הוא מובדל מן שהדרות הוא מוברי מן הקרן וכאילו נשתכרו בפרקמטיא דמי שהשכר . לאמצע ול״ת דוקא . אלא אפי׳ לקחוהו מתחלה לטביחה כיון דלמכירה קאי ולא לחלוק לאיבריו הוי השכר לאמצע אלא משום דנקט רבה שור לחרישה ועומד לטביחה נמי אינהו האי . לישנא ולאו דוקא: מיתיבי מאי לאו רשור לחרישה דרבה לא בשור לחרישה יטומד לחרישה ארל שור לחרישה ועומד לטביחה מאי זה נוטל לפי מעותיו וזה וומל לפי מעוחיו וזה בשלו ונתערבו זה נוטל לפי מעותיו וזה נוטל במד"א בשור לחרישה ועומד לחרישה אבל שור לחרישה ועומד לטביחה זה נוטל לפי מעותיו וזה

נוטל לפי מעותיו פי׳

אחת נוטלת לפי מעותיה עד שתפרע כל אחת כתובתה כי זה דין לדק וזה שאמר רבי אין אני רואה דבריו באלו בבבא דרישא ובבבא דמליעא אבל בסיפא דתנן היו שם שלש מאות של מנה נוטלת חמשים ושל מאמים מנה ושל שלש מאות ששה של זהב לא חלק רבי אלא בין בתפיסה

אחת בין בשתי תפיסות כך הוא הדין כל אחת לפי מעותיה ותו אשכחו משנה שלמה בפרק שור שנגח ד' וה' (ב"ק נו.) ר"ש אומר שור שוה מאתים שנגח שור שוה מאמים ואין הנבלה יפה כלום זה נוטל מנה וזה מנה חזר ונגח (את) שור אחר שוה מאחים האחרון נוטל מנה ושלפניו זה נוטל חמשים זוו ווה נוטל חמשים זוו חזר ונגח שור אחר שוה מאתים האחרון נוטל מנה ושלפניו חמשים זח ושנים הראשונים דינר זהב ואוקימנא כרבי עחיבא דאמר שותפי נינהו וקיימא לן כוותיה וחלוקה זו כל אחד לפי מעותיו לפיכך העמדתי דברי רבי כל מנה ומנה בשוה שזו היא חלוקה לפי המעות כי היכי דלא תקשי הלכתא אהלכתא ותו גרסינן ביש נוחלין (ב"ב דף קכד.) תניא רבי אומר אומר אני הבכור נוטל פי שנים בשבח שהשביחו נכסים לחחר מיתת אביהן ירשו שטר חוב בכור נוטל פי שנים הנה רבי סבר לפי מעותיו ואם תעמיד דבריו בשוה ממש קשה דרבי אדרבי הלכך נראה להעמיד הדבר על בוריו אליבא דהלכתא להיות דברי רבי לפי מעותיו וכן ההלכות שוות ויש לחלק דלא דמי לההיא דיש נוחלין דהתם ליכא שום שעבוד אלא כל אחד יש לו חלקו בחרקע ובכור יש לו פי שנים לכך נוטל כל מה שחלקו משביח אבל הכא משועבדים לכתובה שכל שלשה מאות משועבדיו לכתובת בעלת מנה ובעלת מאתים כמו לבעלת שלש מאות שכל נכסיו אחראין לכתובתה עד שיהיה

לה כל המנה שלה: מאי לאו בשור לחרישה ועומר למביחה איירי. מכח קושיא אדתני סיפא דייק הכי: מאי לאו פחתו ממש. והסבר דבשור לחרישה ועומד לטביחה איירי דלטביחה ועומד לטביחה מאי קמ"ל אלא בכי האי גוונא מיירי ותיובתא דרב המנונא: הותירו זוזי חדתי. שלדעת כן

ריוח מועט כזה לא יקפידו אלא כל אחד ואחד יקח חשבון מעותיו והאי חדתי לאו לאפוקי עתיקי דבהוהב (ב"מ דף מה:) מוכיח בכמה דוכתי דישנים יולאין בהולאה יותר מחדשים אלא לאפוקי אסתירי

אהשכר לאמצע אמר רבה מסתברא מילתיה דשמואל בשור לחרישה ועומר לחרישה אבל בשור לחרישה ועומד למביחה זה נומל לפי מעותיו וזה נומל לפי מעותיו ורב המנונא באמר אפילו שור לחרישה ועומד לטביחה השכר לאמצע מיתיבי שני' שהמילו לכים זה מנה וזה מאתים השכר לאמצע מאי לאו בשור לחרישה ועומד למביחה ותיובתא דרבה לא בשור לחרישה ועומד לחרישה אבל שור לחרישה ועומד למביחה מאי זה נוטל לפי מעותיו וזה נוטל לפי מעותיו אדתני סיפא לקח זה בשלו וזה בשלו ונתערבו זה נומל לפי מעותיו וזה נומל לפי מעותיו ליפלוג וליתני בדידיה במד"א בשור לחרישה ועומד לחרישה אבל בשור לחרישה ועומד למביחה זה נומל לפי מעותיו וזה נומל לפי מעותיו הכי נמי קאמר במד"א בשור לחרישה ועומד לחרישה אבל בשור לחרישה ועומד למביחה נעשה כמי שלקח זה מעותיו וזה נוטל לפי מעותיו תנן וכן שלשה שהמילו לכים פחתו או הותירו כך הן חולקין מאי לאו פחתו פחתו ממש הותירו הותירו ממש יאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה לא הותירו זוזי חדתי פחתו אסתירא דצוניתא: מתני' ימי שהיה נשוי ד' נשים ומת הראשונה קודמת לשניה ושניה לשלישית ושלישית לרביעית וראשונה נשבעת לשניה ושניה לשלישית ושלישית לרביעית והרביעית נפרעת שלא בשבועה בן נגם אומר וכי מפני שהיא אחרונה נשכרת האף היא לא תפרע אלא בשבועה יהיו יוצאות כולן ביום אחד כל הקודמת לחברתה אפילו שעה אחת זכתה וכך היו כותבין בירושלים שעות היו כולן יוצאות בשעה אחת ואין שם אלא מנה חולקות בשוה: גב" במאי קמיפלגי אמר שמואל

בשלו וזה בשלו ונתערבו זה נוטל

זוזי חדתי. שלדעת כן בגון יולאות ביום אחד. כלומר יולאות ניום אחד. כלומר יולאות כומתפו יחד שאם לא ירויחו אלא חילוף המעות שבשביל לפנינו ומלמדות שכולן נכתבו ביום אחד: כל הקודמת לחברתה שעה אחם. בכתובתה: זכחה. אם השעות מפורשות בתוכן כגון באחת כתוב ביום פלוני בשעה שלישית ובשניה בשעה רביעית וכן בכולן: גבו

לפי מעותיו כו'. שהרי מתחלק לאבריו. והא דנקט ראשית מקחן

לחרישה רבותא אשמועינו דאע"ג

דמעיקרא אדעתא דלמיפלג בשוה

נחות לשותפות השתא דשבח בבשר

ושחטוהו והוא מתחלק לאבריו יטול

אים לפי מעותיו: לקח זה בשלו.

שוורים בריחים במחתים: ווה בשלו.

שוורים כחושים במנה: זה נועל לפי

מעותיו. דשור כחוש אין עבודתו

דומה לשל בריח: ליפלוג בדידיה.

אף כשהטילו לכים מעות ולקחו

בהמה אחת יחלוקו ולימא זה נוטל לפי

מעותיו וזה נוטל לפי מעותיו כו':

פחתו פחתו ממש כו'. והתני כך הן

חולקין לפי המעות ותיובתא דשמואל:

וווי חדתי. שמטילין זוזים ישנים

ונתנו ונשאו בהם עד שנעשו חדשים

ויולאין הם בהולאה הלכך חולקים

לפי המעות דכל חד מאי דיהיב שקיל

אבל אם הותירו יותר על החשבון

השכר לאמצע: איסתרי דלוניתא.

שנפסלה המטבע ואין יולאת בהולאה

ומי שיש לו מכה בפיסת רגלו מתחת

קושר מהם שם דמעליה ליה חלודה

דידהו ולורתא דידהו כדאמרינן

במסכת שבת (דף סה.) יולאין בסלע

שעל הלינית ומפרש מאי לינית בת

ארעא. דכיון דישנו בעין נוטל כל

אחד כחשבון שהטיל אבל אם פחתו

מאה או חמשים זוו זה מפסיד מחלה

וזה מחלה שהשכר וההפסד לאמלע:

מתנר' הרחשונה נשבעת לשניה.

אם שניה טוענת הואיל ואת באת

ליטול תחלה השבעי לי שלא גבית

משל בעלי כלום דלמה לה משתייר

לי נכסים כשיעור כתובתי ואף שלישית

תאמר כן לשניה ורביעית לשלישית

אבל הרביעית נפרעת שלא בשבועה.

וכגון שהיתומים גדולים וקסבר האי

ביתומים קטנים אמרו ולא בגדולים:

אף היא לא ספרע כו'. ובגמ׳

מפרש פלוגתייהו במאי: היו כולן

דלוניתא שהם ישנים יותר מדאי. מ״ר. הא דאתרי׳ בפ״ק דבבא בתרא (דף יג ושם) א״ל מ׳רב יהודה לרב הוגא לדידך דאתרת לית לך דינא דגוד או אגוד בכור ופשוט שהניח להן אביהן עבד ובהמה טמאה כילד הן עושין א"ל שאני אומר עובד לוה יום אחד ולוה שני ימים ומקשה ר"מ זל"ל אמאי קשיא ליה מבכור ופשוט ליקשי ליה משניהם פשוטים ואומר ר"מ שניהם פשוטים ניחא ליה שיעבוד לזה יום אחד ולזה יום אחד אבל בבכור ופשוט קשיא ליה שאם יעבוד הפשוט יום אחד והבכור שני ימים הרי הבכור נוטל יותר מפי שנים שאם יש עיר רחוקה ממהלך יום אחד ומשתכרים בה הרבה בסחורה שיש שם סחורה בזול פשוט שאין לו שהות אלא יום אחד לא יוכל לילך שם והבכור שיש לו שהות שני ימים הולך שם ומשתכר כמה וכמה יותר מן הפשוט ור' מפרש דלהכי קשיא ליה בכור ופשוט משום שור לחרישה ועומד לחרישה לכולי עלמא השכר לאמצע משום הכי פריך כילד יעשו דבזה אין נוטל הבכור פי שנים ומשני עובד לזה יום א' ולזה שני ימים ולא דמי לשור לחרישה ועומד לחרישה דמשום הכי הוי התם השכר לאמצע דמעיקרא אדעתא דהכי נשתתפו אבל גבי בכור דלא שייך האי טעמא כל אחד נוטל לפי חלקו. מ״ר: 🗗 שהיה גשוי ד׳ נשים. לא הוה מלי למנקט ב' נשים אע"ג דשייכא בהו שפיר פלוגחא דתנא קמא ובן ננס מ"מ לא הוה שמעינן מיניה שבועה לאחד שבועה למאה אבל השתא שמעי׳ ליה דהא אין נשבעת ראשונה לשלישית משום שכבר נשבעה לשניה כדמפ׳ בגת׳ מיהו חימה אמאי חנא ארבע בשלש סגי דבשלש נמי שמעיי שבועה לאחד שבועה למאה ואיכא למימר דהוה אמינא דהתם הוא דאין נשבעת ראשונה לשלישית שהיא אחרונה דלא חיישיי כולי האי כיון שכבר נשבעה לשניה ושלישית שמא כבר נתקבלה כתובתה שאין נשבעת לא אחמור בה רבנן כולי האי אבל אם היתה נשבעת אותה שלישית כגון שיש רביעית דהשתא ידעינן שלא נתקבלה כתובתה הוה אמינא דנחמיר טפי ותשבע לה הראשונה להכי תנא ארבע נשים. מ"ר:

יו [מוספתה פ"י], ב) [לעיל פו.], ג) [שם היי השכר לאמלע. חולקין בשוה: שור לחרישה. שלקחו בהן שור לחרוש וחורשין בו ואין חלקו של זה מועיל בלא חלקו של זה כלום הלכך רבא לרב נחמן], חולקין בשוה. אבל שור לחרישה והשביח בבשר ושחטוהו: זה נוטל

תוספות רי"ד (המשך) בוודאי כששמו בכיס זה ק' וזה ר' וקונים בהם פרקמטיא כיון שאין סוחרי הק׳ לבד והר׳ לבד אלא הכל ביחד אבל לחרוש ולהשתכר בהן כיון שקרנו של זה מובדל תמיד מקרנו של זה כ״א נוטל לפי״מ ה"ג קאמר במה דברים אמורים בשור לחרישה ועומד לחרישה אבל שור לחרישה ועומד למריחה נעשה כמי שלקח זה בשלו וזה בשלו ונתערבו שז״נ חוז בשנו הבינ. לפ״מ וז״נ לפ״מ. תנן וכן הותירו כך הן חולקין מאי לאו פחחו ממש הוחירו אליכא דרכה כין אליכא י דר"ה שהרי את הוחירו מעות אע״פ שאין השכר עומד על הקרן נוטלים י . לפ״מ אר״נ ארב״א הותירו דצניתא פי׳ שהטילו זוזים ישנים ונשאו ונתנו בהם עד שנעשו חדשים ויוציאו בהוצאה הלכך חולקין --------לפי המעות דכל חד וחד שקיל מה דיהיב אבל אם הותירו יותר על החשבון השכר לאמצע פחתו איסתרא דצניתא שנפסל המטבע ואין יוצא בהוצאה ומי שיש לו מכה כדאמרי׳ בשבת יוצאים כדאמריי בשביו בסלע שעל הצינית דכיון שישנז בעין נוטל כ״א כחשבון שהטיל אבל אם פחתו ק' או נ' זוז זה מחצה שהשכר והפסד לאמצע ל) ובהא לא לאמצע יין ובוזא לא מבעי' רבה אלא אפי' ר"ה מודי לאו למכירה היימא שימצא בהז עודף כ״א מוליך זוזיו או מושבחים או מופסדים אבל שור לטביחה דקאי תנא כי אמרו רבנן בי הבא ליפרע מנכסי יתומים לא יפרע אלא בשבועה למכירה וסוף שיהי׳ . במעות חולקין לאמצע דר״נ דבכל מידי דמשתכרי ל)ולא קאי השכר או ההפסד על הזוזין כ״א י נוטל לפ״מ או מושבחין או מופסדין. עיין בערך מ"ט בס"ה: מתני' מי שהיה נשוי ומת הא' קודמת להב' . להג׳

א) ר"ל בהא דמיירי מתני׳ ב) אולי ל"ל ולא קאי השכר או כ) מופי כ לוכח קסי השפר מוההפסד על הזוזין השכרלאמצע אבל אי קאי השכר או ההפסד על הוחין וכו׳.

והד׳ נפרעת של״ב אמר

רז וום ורי מפוי שהיא

ל"ת א"ב היו כולן יוצאת

ביום א' כל הקודמת לחברתה אפי' שעה א' זכתה כך הי' כותבין